

Arrest

nr. 257 221 van 25 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger en sjiitische Arabier, afkomstig uit Bagdad (provincie Bagdad). Omwille van het feit dat uw echtgenoot L.G.H.A.H. (O.V.-nummer X) bij een bankoverval in 2008 in problemen verzeild raakte met een criminele bende die hem tot zijn vertrek uit Irak bleven achtervolgen, ontvluchtte u samen met hem en uw kinderen Irak op 8 augustus 2015. U arriveerde in België op 24 augustus 2015 en diende een eerste asielaanvraag in aan op 25 augustus 2015. Op 2 augustus 2016 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde en in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest (n°183 039) van 27 februari 2017.

U keerde niet terug naar Irak, maar diende samen met uw echtgenoot op 8 mei 2017 een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag volhardde u in dezelfde asielmotieven. Op 21 juni 2017 ging het CGVS over tot een weigering tot inoverwegingname van deze aanvraag omdat u geen nieuwe elementen aandroeg die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van het CGVS.

U keerde niet terug naar Irak, maar diende samen met uw echtgenoot een derde asielaanvraag in op 11 september 2017. Als motief voor deze derde asielaanvraag herhaalde u dat u vreesde voor jullie leven en verwees u naar de moord op de broer van uw man, Hai., door criminelen op 28 juni 2017 en naar de moord op diens zoon op 30 augustus 2017. Op 6 oktober 2017 besliste het CGVS uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Uw bijkomende verklaringen waren immers gestoeld op een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas. Bovendien bleken de bijkomende verklaringen en stukken uit de derde aanvraag de twijfelachtige geloofwaardigheid te bevestigen. Op 25 oktober 2017 tekende u beroep aan tegen deze beslissing. Middels een arrest (n° 200 530) voortvloeiend uit de schriftelijke procedure werd uw beroep op 28 februari 2018 echter verworpen en bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. U tekende geen cassatieberoep aan tegen het arrest van de RvV.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw echtgenoot op 18 januari 2019 onderhavig, vierde beschermingsverzoek in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van jullie huidige verzoek houden jullie vast aan de eerder ingeroepen asielmotieven. Uw echtgenoot legde ter staving van het beschermingsverzoek een foto voor van zijn neef (de zoon van zijn broer). Op 25 juli 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk omdat het een identieke aanvraag betrof.

Op 9 augustus 2019 tekende u beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Middels een arrest (n° 237 245) op datum van 19 juni 2020 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS. De RvV merkte op dat de commissarisgeneraal bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming de fragiele toestand van uw gezin mee in rekening diende te brengen en diende te onderzoeken of het kwetsbaar profiel, gelet op het willekeurig geweld in Bagdad, persoonlijke omstandigheden betreffen die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren. In de loop van de beroepsprocedure werden immers medische stukken voorgelegd die sloegen op uw problematische psychologische toestand, spanningsklachten bij uw zoon S. (O.V.-nummer 8.111.804) en de vaststelling van spina bifida occulta bij uw jongste dochter. De RvV stelde in haar arrest voorts vast dat uw gezin vier jonge kinderen telt en dat jullie reeds sinds 2015 in België verblijven.

Op 30 november 2020 vond een persoonlijk onderhoud plaats waarbij de situatie van u en uw gezin verder werd onderzocht.

De volgende stukken werden nog door u en uw echtgenoot voorgelegd: vier rapporten opgesteld door psycholoog J. JANSEN, een bevestiging van afspraak bij diezelfde psycholoog, drie rapporten opgesteld door psycholoog R. COLLET, mailverkeer afkomstig van verschillende medewerkers van het opvangcentrum in Arendonk, een journaal van de medische dienst van het opvangcentrum in Arendonk, twee rapporten en een medisch getuigschrift opgesteld door een psychiater van het CAW, een 'Verzoekschrift tot opname ter observatie' vergezeld van een bijlage 'Omstandig geneeskundig verslag', requisitoria aangaande consulten van u en uw gezinsleden, de geboorteakte van en medische verslagen inzake uw dochter E., brieven opgesteld door uw advocaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier en in het bijzonder uit de voorgelegde stukken blijkt immers dat u zich in een moeilijke psychologische situatie bevindt waarbij de volgende diagnose werd gesteld: depressieve episode, ernstig, met angstige spanning en persisterend (diagnose psychiater CAW). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Er werd herhaaldelijk uiting gegeven aan het begrip dat het CGVS toont voor uw situatie, er werd bij aanvang van uw onderhoud geïnformeerd of u in staat was om een onderhoud af te leggen (waarop u bevestigend antwoordde, CGVS 30.11.2020 p. 2-3), waar nodig werden vragen geduid of herhaald, er werd aan u de mogelijkheid gegeven om wanneer u dat zelf wenste onderbrekingen in te lassen (een mogelijkheid waar u ook gebruik van heeft gemaakt) en er werd naar het einde van het onderhoud toe geverifieerd of u alle vragen had begrepen (waarop u bevestigend antwoordde, CGVS 30.11.2020 p. 9). Uit het eigenlijke onderhoud is gebleken dat u bij wijlen geëmotioneerd reageerde op de vragen die u werden gesteld, maar dat u niettemin in staat was om logische antwoorden te formuleren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie aanwezig in uw beschermingsverzoek en in het bijzonder uit uw verklaringen blijkt dat u uw beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende beschermingsverzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Er moet worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze weigeringsbeslissing werd in beroep bevestigd door de RvV. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. U ging niet in cassatieberoep.

Betreffende uw tweede verzoek werd een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen gezien u geen geloofwaardige elementen aandroeg die de kans op bescherming aanzienlijk verhoogde. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming haalde u evenmin geloofwaardige elementen aan die de kans aanzienlijk verhoogden dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Uw derde verzoek werd evenmin in overweging genomen door het CGVS. Het beroep dat u tegen deze beslissing aanhangig maakte werd bij de RvV verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw voorgaande verzoeken en staat de beoordeling ervan vast.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling aangaande uw asielmotieven. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar en herhaling van asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Ook uw echtgenote beperkte zich louter tot een herhaling van wat jullie eerder hadden verklaard.

Het gegeven dat u in het kader van huidig verzoek een foto voorlegt van een man in een ziekenhuisbed vermag evenmin de conclusies van de eerdere beslissingen te wijzigen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat privéfoto's perfect te ensceneren zijn en zodoende slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Daarenboven kan op basis van de door u voorgelegde foto niet worden besloten dat het effectief om uw neef gaat, laat staan dat er conclusies zouden kunnen worden getrokken over de aard en vooral oorzaak van zijn medische toestand. De foto in kwestie kan aldus niet de gebrekkige geloofwaardigheid van de door u ingeroepen persoonlijke motieven herstellen.

Zij er op gewezen dat het meest recente arrest van de Raad overigens stelt: “Wat betreft eerste en tweede verzoekers herinnert de Raad eraan dat hun eerste beschermingsverzoeken werden geweigerd. Daarbij oordeelden de commissaris-generaal en de Raad dat aan de bewering van eerste verzoeker dat hij na een overval uit 2008 tot op heden zou worden gezocht door de criminele bende, geen geloof kon worden gehecht. Verzoekers haalden in het kader van hun tweede en derde beschermingsverzoeken geen geloofwaardige elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogden. [...]

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat eerste en tweede verzoekers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebben afgelegd die betrekking hebben op hun verzoek, maar dat zij zich louter hebben beperkt tot een verwijzing naar de vluchtmotieven die zij in het verleden hebt uiteengezet (Verklaring volgend verzoek – Motieven – Vraag 15). [...] De Raad merkt samen met de commissaris-generaal op dat foto's omwille van mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aan foto's kan dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast stelt de Raad, net zoals de commissaris-generaal, vast dat op basis van de voorgelegde foto niet kan worden besloten dat het effectief om verzoekers neef gaat, laat staan dat er conclusies zouden kunnen worden getrokken over de aard en vooral de oorzaak van diens medische toestand. De commissaris-generaal besluit aldus terecht dat de voorgelegde foto de gebrekkige geloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet kan herstellen. Eerste en tweede verzoekers laten deze bevindingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid. De commissaris-generaal kon op goede gronden concluderen dat de voorgelegde foto de kans niet aanzienlijk groter maakt dat eerste en tweede verzoekers voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komen.”

Gelet op wat voorafgaat, blijft overeind dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve kunnen volgende zaken nog worden opgemerkt.

In het kader van uw verzoekschrift van 9 augustus 2019 werd gewag gemaakt van een zeer preciaire socioeconomische situatie (verzoekschrift p. 6). Er werd gesteld dat u in Bagdad een woning huurde en nooit een eigen woning bezat. U zou geen huis hebben om naar terug te keren, noch beschikken over eigen financiële middelen. Dienaangaande moet evenwel worden benadrukt dat u en uw gezin vóór jullie komst naar België wel degelijk in staat waren geweest om in jullie levensonderhoud te voorzien. Beweerde beperkte financiële middelen en het niet bezitten van een eigen woning kunnen niet automatisch doen besluiten tot een zeer preciaire socioeconomische situatie, laat staan dat dit een terugkeer naar en hervestiging in uw regio van herkomst in de weg zou staan. Er dient immers te worden gesteld dat uit uw dossier blijkt dat u blijk geeft zelfredzaam en vindingrijk te zijn. U was niet alleen in staat om voor u en uw gezin een reis naar Europa te organiseren en met succes te voltooien, u bleek evenzeer flexibel te zijn op de arbeidsmarkt en in staat te zijn zich van werk te verzekeren, zowel in Irak als in België (DVZ-verklaring 25.01.16 – rubriek 12 – specificatie van beroep, CGVS 30.05.16 p. 3, CGVS 30.11.20 p. 3). Uit uw administratief dossier blijkt zodoende nergens dat iets u in de weg zou staan om bij terugkeer opnieuw een job te bemachtigen en te voorzien in de levensbehoeften van u en uw gezinsleden. Hier kan overigens worden verwezen naar de diverse familieleden en vrienden die u en uw gezinsleden nog hebben in Bagdad en die ondersteuning kunnen geven bij de hervestiging in de stad (zie infra).

Voorts werd in het verzoekschrift van 9 augustus 2019 gesteld dat u als verwesterd zou worden gezien omdat u intussen ruim vier jaar in België verblijft (verzoekschrift p. 5). Er moet vooreerst worden vastgesteld dat deze bewering, dat u als verwesterd zou gepercipieerd worden in uw land van herkomst, slechts oppervlakkig is verwoord en allerm minst gestoeld werd op concrete feiten. Het loutere gegeven dat u enkele jaren elders heeft verbleven betekent immers allerm minst dat u ipso facto als verwesterd zou aanschouwd worden bij een terugkeer naar Bagdad. Niettemin werd dit onderwerp aangesneden in het kader van uw persoonlijk onderhoud. Hierbij moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat u zelf op geen enkele wijze spontaan melding maakt van verwestering of van problemen die hiermee enigszins verband kunnen houden. Gevraagd of u andere zaken dan de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven vreest bij een terugkeer naar Irak, gaf u immers aan dat er geen andere zaken zijn die een terugkeer in de weg staan (CGVS 30.11.20 p. 6-7, 12). Nadat u vervolgens uitdrukkelijk werd gevraagd naar problemen voor u en/of uw gezinsleden omwille van gepercipieerde verwestering en nadat deze vraag ook op diverse manieren werd gesteld, bleek dat u er niet in slaagde om een dergelijke vrees in concreto aan te tonen. In hypothetische en vage bewoordingen spreekt u over andere gewoontes, minder vrijheden en een slechtere veiligheidssituatie. Uiteindelijk beweert u dat men anders over u zal denken indien u naar een sjjiitische moskee zou gaan en dat men niet tevreden zou zijn indien u ergens zou gaan om alcohol te gaan drinken (CGVS 30.11.20 p. 12-16). Met deze blote beweringen toont u geenszins aan dat u verwesterd bent of dat u als dusdanig zal worden gepercipieerd, laat staan dat u op deze basis zou worden vervolgd of dat u hierdoor een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het feit dat u (en uw gezinsleden) bij terugkeer naar uw land van herkomst mogelijks niet dezelfde vrijheden kunnen genieten als diegene die jullie gekend hebben tijdens jullie verblijf in België, volstaat dan ook niet om in jullie hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer.

Gelijkaardige vaststellingen kunnen worden gedaan inzake de verklaringen die u over uw kinderen heeft afgelegd. Andermaal moet worden vastgesteld dat u hier grotendeels vaag en op de vlakte blijft en nergens aangeeft welke concrete gevolgen u precies vreest voor uw kinderen bij terugkeer. Uiteindelijk stelde u dat uw jongste zoon S. geen Arabisch kan schrijven en dat uw dochter R. geen Arabisch spreekt. Daarenboven geeft u aan dat S. in Irak, in tegenstelling tot in België, niet zomaar een meisje kan contacteren. Voorts stelt u dat het onderwijssysteem anders is en dat er geen begeleiding is (CGVS 30.11.20 p. 12-16). Terwijl begrip kan worden opgebracht voor uw bemerkingen, die evenwel vreemd zijn aan de Conventie, dient evenzeer te worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake uw kinderen niet in concreto aantonen dat zij dermate zouden zijn verwesterd dat zij op deze basis een gegronde vrees dienen te koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen. Er kan worden verwacht dat een (her)integratie van uw kinderen de nodige inspanningen zal vergen, doch kan nergens blijken dat aanpassing aan de heersende culturele normen en waarden onoverkomelijk zou zijn voor uw kinderen of dat er in hun hoofde fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de lokale normen en waarden.

Waar het verzoekschrift ten slotte uw job als veiligheidsagent opwerpt als persoonlijke omstandigheid, dient te worden opgemerkt dat het CGVS de beweerde heropname van deze job in twijfel trekt (verzoekschrift p. 5, weigeringsbeslissing 2 augustus 2016). Op heden zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat u om deze reden meer dan andere burgers gevisieerd zou worden of dat u (of uw gezinsleden) hierdoor meer dan anderen een risico op willekeurig geweld zouden lopen.

Bijgevolg maakt u, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins aannemelijk dat er in hoofde van u of uw gezinsleden kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. Zodoende kan er u, op basis van hetgeen voorafgaat, noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

*Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige

confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Op basis van uw verklaringen en de informatie beschikbaar in uw dossier is het CGVS van oordeel dat de kwetsbaarheid die de Raad in hoofde van u en uw gezinsleden ontwaarde niet kan worden beschouwd als persoonlijke omstandigheid die ertoe leidt dat u en uw gezinsleden meer dan andere burgers in Bagdad een reëel risico op ernstige schade lopen voortvloeiend uit willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

Vooreerst kan worden aangenomen dat u en uw gezin – in tegenstelling tot wat wordt beweerd in jullie verzoekschrift en daaropvolgende verklaringen – wel degelijk kunnen rekenen op steun van een familiaal netwerk bij een terugkeer naar Bagdad. Middels het verzoekschrift van 9 augustus 2019 werd als volgt gesteld: "Verzoeker heeft niemand meer waarbij hij met zijn gezin terecht kan in Irak. Verzoeker staat er volledig alleen voor. Vrienden en familie wantrouwen hem. Ze achten verzoeker verantwoordelijk voor de moorden op B., Has., Hai. en de zoon van Hai.. Zij werden één voor één geliquideerd nadat ze onderdak verschaften aan verzoeker. De familie van verzoeker is doodsbang om ook gedood te worden en heeft daarom alle contact met verzoeker en zijn familie verbroken. Verzoeker kan op geen enkele vorm van steun meer rekenen, noch materieel, noch financieel. Verzoeker zijn ouders zijn ook beide overleden." (verzoekschrift p. 6) De bewering dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Irak geen netwerk ter beschikking zouden hebben dat jullie ondersteuning wil en kan bieden, wordt echter allerminst aannemelijk gemaakt. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat het contact zou zijn verbroken door de problemen die reeds eerder – en tot op vandaag – ongeloofwaardig zijn bevonden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd hier uitgebreid op ingegaan en op basis hiervan kan evenmin worden aangenomen dat u en uw gezin geen netwerk ter beschikking zouden hebben in Irak.

U gaf immers meermaals uitdrukkelijk te kennen dat het contact met uw familie én de familie van uw echtgenote verbroken is enkel en alleen omwille van de ongeloofwaardig bevonden problemen (CGVS 30.11.20 p. 5, 6). Daar u geen andere oorzaken aanreikt voor het verbroken contact, ofschoon ook hier expliciet naar werd gepolst, kan uw bewering dat het contact met jullie families is verbroken niet worden aangenomen en kan bijgevolg niet worden ingezien waarom de diverse familieleden die nog in uw land van herkomst verblijven niet bereid zouden zijn om u en uw gezin te ondersteunen bij een terugkeer naar en hervestiging in jullie land van herkomst. Wat betreft de aanwezigheid van een netwerk in Irak, kunnen de volgende vaststellingen worden gedaan. Vooreerst staat vast dat u minstens nog een zus en twee broers heeft in Bagdad. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen inzake uw naar voor gebrachte asielaanvraag én het gegeven dat u hier de overlijdens van uw broers rechtstreeks aan koppelt, moet overigens worden aangestipt dat hun effectieve overlijden geenszins is komen vast te staan als een bewezen feit. Daarnaast moet worden opgemerkt dat ook uw vrouw nog familie heeft in Irak. Haar moeder, zus en twee broers verblijven immers eveneens in Bagdad. U heeft daarenboven nog contact met vrienden, waaronder H. die uit uw buurt komt en met wie u tot op heden meermaals per maand contact onderhoudt. Wanneer u de mogelijkheid werd geboden, haalde u, zoals reeds opgemerkt, geen enkele reden aan waarom men u niet zou bijstaan (CGVS 30.11.20 p. 7, 8). Daarenboven moet worden benadrukt dat is komen vast te staan dat u incoherente verklaringen aflegde over het contact dat u en uw gezin onderhoudt met familieleden in Irak. Zo gaf u bijvoorbeeld aan dat zowel u als uw echtgenote geen enkel contact meer hebben gehad met uw schoonfamilie sinds jullie vertrek uit Irak (CGVS 30.11.20 p. 6). Uw vrouw verklaarde evenwel in 2017 nog dat er op dat moment wekelijks contact was met haar familie (Verklaring meervoudige aanvraag AL-HILFY, 22.05.17, vraag 20). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd kwam u niet verder dan volgende repliek: "Ik bedoelde gewoon dat we heel weinig contact hebben. Niet zo regelmatig." (CGVS 30.11.20 p. 16) Nog daar gelaten dat een wekelijks contact wel degelijk als regelmatig contact kan worden beschouwd, moet worden opgemerkt dat u hiermee ontegensprekelijk ingaat tegen uw eerdere, uitdrukkelijke stelling dat er geen contact meer is geweest sinds jullie vertrek uit Irak. Dat u incoherente, leugenachtige verklaringen aflegt ter zake leidt ertoe dat er aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht en indiceert dat u de reikwijdte en beschikbaarheid van uw netwerk tracht te minimaliseren om zodoende verkeerdelijk voor te houden dat jullie op niemand kunnen rekenen bij een terugkeer. Het spreekt voor zich dat de beschikbaarheid van een netwerk in casu een belangrijke factor is omdat dit het vermogen om zich staande te houden aanzienlijk verhoogt. Immers kunnen de diverse familieleden en vrienden die zich nog in Bagdad bevinden niet enkel helpen bij de herintegratie van uw gezin, maar evenzeer ondersteuning bieden indien jullie dit nodig zouden achten. Voorts leidt de aanwezigheid van een (familiaal) netwerk in Bagdad tot een aanzienlijke verhoging van de weerbaarheid en zelfredzaamheid van uw gezin.

Er moet worden opgemerkt dat uit uw dossier überhaupt niet kan blijken dat u en uw gezin in Bagdad geen veilig onderkomen zouden hebben, noch dat jullie niet in staat zouden zijn om situaties naar behoren in te schatten. Voor wat uw kinderen en vrouw betreft moet worden opgemerkt en benadrukt dat zij niet als alleenstaande personen zullen terechtkomen in Bagdad, maar wel in een gezin binnen een bredere familiale omgeving. Er kan immers worden aangenomen dat jullie als gezin terugkeren en omringd zullen zijn door familie, zodat uw kinderen en echtgenote niet op zichzelf zijn aangewezen om het risico op willekeurig geweld te minimaliseren.

Zodoende moet wat betreft uw zonen, die 13 en 16 jaar oud zijn, evenzeer worden opgemerkt dat zij niet onbegeleid in Bagdad zullen wonen, maar in een vertrouwde omgeving binnen hun gezin zullen terechtkomen. Gezins- en familieleden zullen hen kunnen behoeden voor en attent kunnen maken op risico's op willekeurig geweld. Er wordt nergens aangetoond dat er in hun hoofde persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat er, wat hen betreft, sprake is van een dermate verhoogd risico op ernstige schade door willekeurig geweld dat zij subsidiaire bescherming behoeven. Wat het psychologisch attest specifieke inzake S. betreft, opgesteld in januari 2020, werpt dit geen ander licht op voorgaande vaststelling. Uit het attest moet blijken dat S. twee keer op gesprek ging en hierbij te kennen gaf dat hij stress- en spanningsklachten had. Bij een stijgende spanning zou S. in ademnood komen en krijgt hij hyperventilatieklachten en soms ook een paniekaanval. Een tweede attest, van 4 juni 2020, stelt dat de situatie van S. licht verbeterd was, maar nog steeds problematisch zou zijn geweest. Er wordt gesteld dat het leven in het centrum met weinig afwisseling en met zes personen in één kamer hem zwaar valt. Het eerste attest was slechts op twee gesprekken gebaseerd, het tweede attest geeft dienaangaande geen enkele specificatie weer. Er moet worden opgemerkt dat dergelijke, summiere attestering zonder diagnose er niet in slaagt de ernst of actualiteit van uw zoons psychologische toestand aan te tonen. Van een verzoeker kan evenwel worden verwacht dat hij psychologische problemen omstandig en uitvoerig laat attesteren, wat in casu geenszins het geval is.

Er moet daarentegen worden opgemerkt dat uw zoon mogelijkheden werd geboden om verder psychologisch te worden opgevolgd en dat hij hier niet is op ingegaan, hetgeen de ernst van zijn situatie ernstig relativeert. U gaf voorts aan, in lijn met het attest van juni 2020, dat uw zoons ademhalingsproblemen werden verholpen dankzij aanbevelingen die hij van een dokter heeft gekregen (CGVS L. 30.11.20 p. 8-9). Gelet op voorgaande kunnen de attestering en de afgelegde verklaringen ter zake niet duiden hoe de situatie van S. leidt tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld door een binnenlands of internationaal gewapend conflict dat hij subsidiaire bescherming behoeft.

Wat de situatie van uw echtgenote en meer bepaald haar psychische toestand betreft, moet worden opgemerkt dat de enige (voorlopige) diagnose die tot op heden werd gesteld door een psychiater (met name E. Collumbien, psychiater bij Vluchtlingenteam CAW Turnhout) als volgt luidt: “depressieve episode, ernstig, met angstige spanning en persisterend”. De overige rapporten/verslagen, afkomstig van de psychologen Jansen en Collet, betreffen structureel summiere stukken die niet verder reiken dan het beschrijven van de (nota bene ongeloofwaardig bevonden) asielproblematiek en een opsomming geven van de door uw echtgenote aangereikte klachten. Nergens in deze stukken blijkt er sprake van een psychiatrisch onderzoek of van diagnostische vaststellingen. Wat de “Omstandige geneeskundige verklaring” als bijlage bij een verzoekschrift tot opnemning ter observatie betreft, dient te worden opgemerkt dat dit document – waarin staat dat uw echtgenote door de onzekerheid “helemaal is doorgedraaid” – zonder verdere context stelt dat uw echtgenote zich met een mes van het leven wilde beroven. De verregaande conclusie werd hierbij neergeschreven dat zij haar poging in de toekomst zal herhalen en mogelijks haar kinderen zal meenemen in haar suicide actie. Echter moet worden opgemerkt dat het document, zoals reeds opgemerkt, verder geen enkele context meegeeft. Bovendien is het document opgesteld door een huisarts en is er geen enkele indicatie dat deze persoon de expertise heeft om (verregaande) conclusies te trekken inzake de psychologische toestand van uw echtgenote, laat staan dat ergens uit de stukken kan blijken dat deze huisarts deze conclusies nam op basis van een grondige, objectieve psychologische opvolging. Waar het CGVS niet in twijfel trekt dat uw echtgenote mogelijks met ernstige psychische problemen kampt met (een) depressieve episode(s) gecombineerd met een persisterende angstige spanning, moet evenzeer worden vastgesteld dat er niet op gefundeerde, objectieve wijze wordt aangetoond dat uw echtgenote hierbij niet in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten waardoor jullie zich zouden blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld.

Op basis van afgelegde verklaringen en de neergelegde attesten wordt geenszins aangetoond dat uw echtgenote, eventueel met de hulp van gezins- en/of familieleden, een dermate verhoogd risico zou lopen om blootgesteld te worden aan willekeurig geweld dat ze subsidiaire bescherming behoeft. Zo moet, wat uw echtgenote betreft, evenzeer worden verwezen naar de bemerkingen die reeds eerder in deze beslissing aan bod kwamen. De situatie van uw echtgenote dient te worden gezien worden in het licht van de vaststelling dat zij kan rekenen op de steun van haar kerngezin waarbij u nergens in concreto aantoot dat u, als fysiek en mentaal gezond gezinshoofd, niet in staat zou zijn om uw gezinsleden te behoeden voor situaties van willekeurig geweld.

Gelet op de vaststellingen die werden gedaan over jullie netwerk in het geheel, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u en uw gezinsleden voldoende ondersteuning kunnen vinden bij het familiale netwerk voor wat betreft de zorg en ondersteuning voor uw echtgenote en kinderen.

Wat betreft uw jongste dochter, bij wie spina bifida occulta werd vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat op de website van UZ Leuven het volgende te lezen staat inzake deze variant van spina bifida: “Veelvoorkomende en milde vorm van spina bifida waar de meesten geen hinder van ondervinden. Vaak wordt de aandoening pas op latere leeftijd ontdekt, nadat er een scan wordt gemaakt van de wervelkolom voor een andere reden. Toch is het mogelijk dat ook bij personen met spina bifida occulta beperkingen of geassocieerde problemen optreden, zoals incontinentie.” (zie administratief dossier) Aangezien de gevolgen van spina bifida occulta duidelijk kunnen variëren van persoon tot persoon werd er tijdens het onderhoud ingegaan op de sacrale dimple van uw dochter en meer bepaald naar de specifieke problemen die zij hierdoor mogelijks zou ondervinden. U gaf hierbij te kennen: “Voorlopig heeft ze er geen last van. Maar later kan dat wel anders evolueren.” (CGVS 30.11.20 p. 11) Aangezien uit een e-mail van een verpleegkundige van Fedasil kon worden afgeleid dat de onderzoeken met betrekking tot uw dochter intussen zijn afgelopen, werd gepolst naar de resultaten hiervan. Hierop gaf u aan: “Dus ja dat klopt. Er zijn onderzoeken achter de rug. Met sonar. Onderzocht geweest. En het gaat goed met haar.” Vervolgens bevestigde u nog dat haar ontwikkeling normaal was voor iemand van haar leeftijd (CGVS 30.11.20 p. 11).

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden gesteld dat geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat de sacrale dimple van uw dochter het risico verhoogt op willekeurig geweld omwille van een binnenlands of internationaal conflict waardoor er een nood aan subsidiaire bescherming kan worden verondersteld.

Het loutere gegeven dat jullie vier jonge kinderen hebben en dat jullie reeds sinds 2015 in België verblijven, kan op zich niet worden gezien als een persoonlijke omstandigheid die kan worden aangemerkt als risicoverhogend. Er moet worden opgemerkt dat niet in concreto werd aangetoond op welke wijze dit precies risicoverhogend zou zijn in het geval van uw gezin. Bovendien kan worden gewezen op het gegeven dat u en uw echtgenote lange tijd, mét kinderen, in Bagdad hebben gewoond, waardoor kan worden verwacht dat jullie voldoende vertrouwd zijn met de stad en het leven aldaar met kinderen.

Gelet op de informatie beschikbaar in uw dossier en op basis van voorgaande vaststellingen, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke situatie van uw gezin en de personen die hier deel van uitmaken, dient te worden besloten dat de door de Raad ontwaarde kwetsbaarheid van u en uw gezin niet van die aard is dat dit een persoonlijke omstandigheid betreft die kan worden aangemerkt als een dermate risicoverhogende factor dat er, in het licht van het willekeurig geweld in Bagdad, een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

De stukken die door u en uw echtgenote werden voorgelegd en die nog niet eerder in deze beslissing aan bod zijn gekomen, vermogen niet voorgaande vaststellingen te wijzigen. Diverse stukken handelen over uw echtgenote. Wat betreft het mailverkeer afkomstig van medewerkers van het opvangcentrum moet worden vastgesteld dat deze hoofdzakelijk bestaan uit bevindingen over hoe uw echtgenote zich gedraagt en voelt en beschrijven hoe haar consultaties zijn verlopen en welke afspraken hierrond werden gemaakt.

Wat het journaaluitreksel van de medische dienst van het opvangcentrum betreft, moet worden vastgesteld dat hieruit blijkt dat uw echtgenote op 20 oktober 2020 met een mes in haar handen en huilend werd aangetroffen op haar bed. Zij verkeerde in een apathische toestand en werd met medicijnen gekalmeerd. Deze rapportering is indicatief voor de psychologische toestand van uw echtgenote en ligt zodoende in lijn met de diagnose die werd gesteld door de psychiater van het CAW. Het tweede rapport opgesteld door de psychiater van het CAW overloopt de vervolcontacten die er zijn geweest en herneemt de eerder gestelde diagnose.

Het medisch getuigschrift opgesteld door psychiater E. COLLUMBIEN herneemt eveneens de diagnose die in het eigenlijke verslag werd gesteld en stelt dat, als gevolg van de medische toestand van uw echtgenote er nood is aan een langdurige behandeling en mantelzorg.

Voorgaande stukken beschrijven en staven de psychologische toestand waar uw echtgenote zich in bevindt en die hierboven reeds werd besproken. Evenwel dient te worden gesteld dat deze stukken niet van die aard zijn dat ze de gedane vaststellingen en gemaakte conclusies in onderhavige beslissing wijzigen. Zoals reeds opgemerkt, wordt de psychologische toestand van uw echtgenote niet in twijfel getrokken. Echter werd hiermee niet aannemelijk gemaakt dat jullie als gezin hierdoor een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld door een binnenlands of internationaal gewapend conflict zouden lopen dat jullie subsidiaire bescherming behoeven.

Specifiek wat betreft de psychologische problemen waar uw echtgenote mee kampt, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat dit element an sich geen verband houdt met de criteria vermeld in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat (ernstige) medische problemen niet onder de toepassing van de subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich tot de geëigende procedure moet richten. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Gelet op het gegeven dat een formulier dat als basis dient voor een dergelijke aanvraag wordt voorgelegd, kan worden aangenomen dat u en uw echtgenote reeds op de hoogte zijn van de mogelijkheden daartoe. Wat de afspraakbevestiging en de requisitoria betreft, kan op basis hiervan enkel worden afgeleid dat er consultaties hebben plaatsgevonden en dat Fedasil er zich toe verbonden heeft om de kosten voor consultaties van uw gezinsleden op zich te nemen. Verdere conclusies kunnen op basis van deze betalingsverbintenissen niet worden genomen.

Inzake de medische verslagen inzake uw dochter, E., die op zich niet in twijfel worden getrokken, dient te worden herhaald dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de sacrale dimple van uw dochter het risico verhoogt op willekeurig geweld omwille van een binnenlands of internationaal conflict waardoor er een nood aan subsidiaire bescherming kan worden verondersteld.

Ook wat uw dochter betreft, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat dit element an sich geen verband houdt met de criteria vermeld in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat voorts het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat (ernstige) medische problemen niet onder de toepassing van de subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich tot de geëigende procedure moet richten. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Gelet op het gegeven dat een formulier dat als basis dient voor een dergelijke aanvraag wordt voorgelegd, kan worden aangenomen dat u en uw echtgenote reeds op de hoogte zijn van de mogelijkheden daartoe.

De geboorteakte van uw dochter bevat louter persoonsgegevens die niet in twijfel worden getrokken.

De brieven die door uw advocaat werden gestuurd naar het CGVS geven ondersteuning aan en duiding bij de stukken die in het kader van uw verzoek werden voorgelegd. Zodoende vermogen zij evenmin de uitkomst van onderhavige beslissing te wijzigen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikel 48/4 §2, c) Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verweerder van oordeel is dat verzoekster en haar gezin geen persoonlijke omstandigheden hebben ingeroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Verzoekster en haar gezin stellen het hier echter niet mee eens te zijn, dit omwille van volgende redenen:

“4.1 De afwezigheid van een (familiaal) netwerk in Bagdad

De bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij en haar gezin wel degelijk kunnen rekenen op de steun van een (familiaal) netwerk bij een terugkeer naar Bagdad.

De bestreden beslissing motiveert als volgt (p. 7 bestreden beslissing): [...]

Het CGVS stelt dat het allerm minst aannemelijk wordt gemaakt door verzoekers dat zij geen familiaal netwerk meer hebben in Irak. Daarbij wordt aan verzoekers verweten dat zij blijven stellen dat het contact zou zijn verbroken door de problemen die zij hebben gehad in Irak. Het CG VS stelt immers dat deze problemen als ongeloofwaardig werden bevonden en dat deze dus niet aan de grondslag kunnen liggen van het verbroken contact.

Verzoekers merken op dat zij niet anders kunnen dan verwijzen naar deze problemen daar dit de waarheid is. Zij kunnen onmogelijk een andere reden geven, als er geen andere reden is.

Bovendien zijn zij alle duidelijk in hun verklaringen waar zij stellen dat er op dit moment geen enkel contact meer is met hun familie (PO A.H. p. 6-7, PO A.Hu. p.3-8, PO G. p. 4,6 en 8).

Verzoekers zien niet in waarom zij hierover zouden liegen. Zo gaf verzoeker ook eerlijk aan dat er nog wel contact is met een vriend.

Het is bovendien onmogelijk voor verzoekers om te bewijzen dat er geen contact is met hun familieleden in Irak. Iets wat niet is, kan niet bewezen worden. In elk geval, blijkt uit niets dat er wel contact zou zijn.

Het CGVS stelt vervolgens dat het effectieve overlijden van de drie broers en het neefje van verzoeker niet is komen vast te staan als een bewezen feit. Nochtans werden er reeds overlijdensaktes neergelegd. Verzoekers voegen deze aktes opnieuw bij huidig verzoekschrift. Hiermee wordt wel degelijk aannemelijk gemaakt dat deze vier personen overleden zijn. Uit deze aktes blijkt ook dat het telkens om moord gaat, wat enkel maar meer kan doen vermoeden dat verzoekers wel degelijk de waarheid spreken: "vuurkogels in het hoofd, terroristische daad", "breuk aan het hoofd", "vuurkogels in het hoofd", "vuurkogels".

Verzoekers stellen vast dat het CGVS hun verhaal ongeloofwaardig blijft vinden, maar zij zien niet in hoe zij een andere verklaring kunnen geven voor het verbroken contact, als die is er niet is. Pas dan zouden zij ongeloofwaardig overkomen.

Verzoekers merken ondergeschikt op dat zij een zeer groot gezin zijn bestaande uit zes personen en dat zelfs al zouden de overblijvende familieleden hen willen ondersteunen, zij hiertoe niet in staat zouden zijn omdat dit een te grote financiële en emotionele last betekend. Verzoekers hebben namelijk noch een eigen woning, noch spaargelden. Verzoekster is daarenboven niet in staat te werken omwille van haar gezondheid (zie infra).

Bovendien behoeven verschillende leden van het gezin extra zorg: De moeder van het gezin kampt met zware psychiatrische problemen en ondernam reeds twee zelfmoordpogingen (zie infra). Zij heeft mantelzorg nodig. De twee jongste kinderen zijn peuters die nog volledig afhankelijk zijn van volwassenen en de twee oudste kinderen zijn volledig geïntegreerd en geschoold in België en zouden enorm veel hulp nodig hebben bij hun re-integratie in Irak. Het CGVS gaat volledig voorbij aan dit gegeven en is niet realistisch waar het stelt dat verzoekers gemakkelijk en zonder problemen op steun van familieleden in Irak zouden kunnen rekenen.

Hetzelfde kan gesteld worden met betrekking tot de vriend van verzoeker. Het is niet omdat verzoeker af en toe via messenger contact heeft met een vriend in Irak, dat deze vriend in staat zou zijn het gehele gezin van verzoeker bestaande uit 6 leden (financieel) te ondersteunen.

Ten slotte wordt aan verzoeker verweten dat hij incoherente en leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd over het contact dat zijn gezin onderhoudt met familieleden in Irak. Dit omdat hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn vrouw geen contact meer heeft met haar familie sinds het vertrek uit Irak. Dat zijn vrouw anders verklaarde in 2017 doet geen afbreuk aan het feit dat er heden geen enkel contact meer is. De verklaringen van de drie verzoekers zijn hieromtrent duidelijk. Wat verzoeker bedoelde is dat het contact sterk afnam en de familie van verzoekster ook duidelijk maakte geen contact meer te willen met verzoekers. Het CGVS dient de situatie overigens op het moment van de aanvraag te beoordelen en dus anno 2021 en niet anno 2017.

De motivering is bijgevolg op dit punt niet afdoende.

4.2 Het aanpassingsvermogen van de twee oudste kinderen

De bestreden beslissing stelt dat de zonen van verzoekers, die momenteel 13 en 16 jaar oud zijn, niet onbegeleid in Bagdad zullen wonen, maar in een vertrouwde omgeving binnen hun gezin zullen terechtkomen.

Het CGVS gaat daarbij voorbij aan het feit dat zij inmiddels 5 en een halfjaar in België verblijven en hier hun vormende jaren hebben doorgebracht. Bagdad is allesbehalve hun vertrouwde omgeving.

Zowel de fase van de basisschool, de puberteit als de adolescentie vormen essentiële fasen in de ontwikkeling van het kind. In deze fasen ontwikkelen kinderen zich als individueel persoon: [...]

De twee oudste kinderen van verzoekers hebben zich volledig aangepast aan de Belgische samenleving waarbinnen zij hun persoonlijke identiteit hebben ontwikkeld.

Zij hebben hier gedurende hun vormende jaren een opleiding en opvoeding genoten. Zij zullen zich bijgevolg zeer moeilijk kunnen herintegreren in Irak. Zij hebben geen reële band meer met dat land en met de gewoontes en gebruiken aldaar. Dit houdt zonder twijfel een vergrote kwetsbaarheid in.

Het CGVS gaat hier niet op in en stelt louter: [...]

Bovendien is het niet zo dat verzoekers de kinderen momenteel de nodige stabiliteit en veiligheid kunnen bieden om hen te behoeden voor het willekeurig geweld in Irak. Verzoekster is ernstig psychisch ziek, dit eist momenteel alle aandacht van het gezin op. Dit blijkt duidelijk uit het persoonlijk onderhoud van zowel verzoeker als zijn oudste zoon.

In het algemeen merken verzoekers op dat het CG VS er aan voorbij gaat dat de kinderen sowieso extra kwetsbaar zijn aangezien zij werden geconfronteerd met twee zelfmoordpogingen van hun moeder. Zij zijn oud genoeg om te begrijpen wat er gaande is en zijn hierdoor emotioneel bijzonder kwetsbaar en fragiel.

Daarenboven wordt de psychische toestand van de jongste zoon geminimaliseerd. Verzoeker benadrukte in zijn persoonlijk onderhoud spontaan dat het nog steeds niet goed gaat met zijn jongste zoon (PO p.8). Het is niet omdat een kind niet openstaat voor behandeling, dat zijn problemen niet ernstig zijn.

Ook hier is de motivering gegeven door het CG VS niet afdoende.

4.3 Psychische toestand verzoekster

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de psychische toestand van verzoekster dat moet worden opgemerkt dat de enige (voorlopige) diagnose die tot op heden werd gesteld door een psychiater als volgt luidt: "depressieve episode, ernstig, met angstige spanning en persisterend".

Uit de overige stukken zou geen psychiatrisch onderzoek of diagnostische vaststelling blijken.

Zelfs al werd er inderdaad maar één diagnose gesteld door een psychiater, dan nog ziet verzoekster niet in waarom dit niet zou volstaan om haar actuele psychiatrische toestand te duiden. De diagnose werd gesteld door een daarvoor opgeleide, bekwame persoon en is duidelijk.

Psychiater Collumbien stelt een voorlopige diagnose in haar verslag van 21.10.2020.

Deze diagnose werd bevestigd in haar volgende psychiatrisch verslag van 1.12.2020.

In het verslag van 21.10.2020 worden de klachten van verzoekster beschreven, de context, alsook het psychiatrisch onderzoek. Daarin wordt duidelijk gesteld: "klachten imponeren als ernstig depressief; somber, extreem angstig, suïcide gedachten, forse slaapproblemen, uitgesproken eetlustverlies, (gewicht?), geheugen- en concentratiestoornis, straatvrees. "

In het volgend verslag bespreekt de psychiater kort de navolgende consultaties met verzoekster om dan te besluiten tot een verhoging van de medicatie alsook tot de bevestiging van de eerder gestelde voorlopige diagnose. Verzoekster kampt met een ernstige depressie, met angstige spanning en deze is persisterend.

Bij de stukken werd ook een standaard medisch getuigschrift gevoegd, opgesteld door dezelfde psychiater net om het CGVS in staat te kunnen stellen een goede beoordeling te maken van de psychische toestand van verzoekster. Het CGVS lijkt voorbij te gaan aan de gegevens daarin vermeld. Nochtans bevat het stuk zeer belangrijke informatie. Dr. Collumbien stelt namelijk dat mantelzorg onontbeerlijk is. Zonder goede begeleiding en behandeling zal verzoekster afglijden in volledige inactiviteit en niet meer functioneren op alle levensterreinen.

De diagnose van psychiater Collumbien wordt ondersteund door verschillende andere medische stukken opgesteld door twee verschillende psychologen, een huisarts en de medische dienst van het opvangcentrum.

Het CGVS verwijt verzoeker eerst dat de overige stukken geen diagnostische vaststellingen bevatten, maar stelt dan zelf later in de bestreden beslissing: "voorgaande stukken beschrijven en staven de psychologische toestand waar uw echtgenote zich in bevindt" (p.9).

Verzoeker kan niet anders dan stellen dat deze stukken wel degelijk diagnostische vaststellingen bevatten. Ze beschrijven en staven immers de psychologische toestand van verzoekster. Zo stelt het CGVS het ook zelf.

Uit deze stukken blijkt dat verzoekster sinds april 2019 psychologische begeleiding krijgt, eerst van dokter Jan Jansen en na diens overlijden van Ria Collet.

In deze stukken wordt misschien geen letterlijke diagnose gesteld, maar ze bevestigen wel degelijk het ziektebeeld van verzoekster en geven meer context. Een diagnose stellen kost immers enige tijd en daar gaat heel wat begeleiding en opvolging aan vooraf.

Verzoekers verwijzen zo naar de verslagen van psycholoog Jansen waarin al wordt geduid dat verzoekster met ernstige angst- en spanningsklachten kampt. Er wordt ook gewag gemaakt van vormen van dissociatie.

Verder zijn er drie daarop volgende verslagen van psycholoog Ria Collet waarin wordt bevestigd dat verzoekster visuele hallucinaties heeft, ze een zelfmoordpoging ondernam in oktober, ze antidepressiva neemt, angstig en vergeetachtig is, vaak door angst wordt verlamd, en incontinent en depressief is.

Ook het mailverkeer tussen de medewerkers van het opvangcentrum geeft blijk van de labiele toestand van verzoekster en hun bezorgdheid daarover.

Verzoekster haar toestand verergerde dermate dat psychiatrische behandeling werd opgestart.

Verzoekster probeerde zichzelf een tweede keer van het leven te beroven.

Uiteindelijk werd zij op verzoek van het parket Antwerpen, afdeling Turnhout, gedwongen opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, nl. het Openbaar Psychiatrisch Zorgcentrum (OPZ) Geel.

Het CGVS stelt daarover louter: [...]

Met deze motivering trekt het CGVS het oordeelsvermogen van een arts in twijfel en minimaliseert het de ernst van de feiten. Dit is werkelijk niet ernstig.

Het CGVS heeft niet de competentie om medische verslagen te beoordelen zonder zelfhulp in te schakelen van een deskundige.

In de bestreden beslissing trekt het CGVS de expertise van een huisarts in twijfel zonder enige grond.

Een huisarts is wel degelijk de aangewezen persoon om een inschatting te maken van iemands psychische toestand en de eventuele noodzaak aan een gedwongen opname.

Bovendien blijkt uit de stukken duidelijk dat dezelfde arts al eerder werd betrokken in de zorg van verzoekster (zie verslag dokter Collumbien dd. 21.10.2020, Medisch Journaal A.H. 21.10.2020). Zo was hij ook aanwezig bij de eerste zelfmoordpoging waarbij hij een injectie haldol en valium toediende. Als het CGVS een behoorlijk onderzoek had gevoerd, had het dit zelf kunnen vaststellen.

De conclusie die de arts stelt, nl. dat verzoekster haar poging in de toekomst zal herhalen en mogelijks haar kinderen zal meenemen in haar suicide actie, kan dan ook niet zomaar door het CGVS naast zich worden neergelegd. Het is absoluut niet aan het CGVS om te beweren dat een erkende arts niet de expertise zou hebben om dergelijke conclusie te trekken.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het parket niet zomaar verzoekt om een opname ter observatie in een psychiatrische inrichting. Dit is een vrijheidsberovende maatregel waarvoor ernstige redenen noodzakelijk zijn.

Het CGVS gaat hier duidelijk over de schreef.

Verder stelt het CGVS: [...]

Verzoekers stellen dat deze motivering van alle ernst ontdaan is.

Uit de stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoekster niet in staat is om een situatie naar behoren in te schatten waardoor ze zichzelf en haar gezin wel degelijk zou kunnen blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld.

De medische stukken stellen letterlijk dat verzoekster geen realiteitszin meer heeft.

Verder blijkt uit de stukken dat verzoekster niet uit haar kamer durft te komen, hallucinaties heeft, erg vergeetachtig is, suïcidaal is, extreem moe is, dat ze eet- en slaapproblemen heeft, incontinent is, ... In het omstandig verslag wordt zelfs gesteld dat ze mogelijks haar kinderen zou meenemen in haar suïcide.

De motivering van het CGVS is op dit punt kennelijk onredelijk.

Tot slot bleek ook duidelijk uit het persoonlijk onderhoud van verzoekster hoe slecht het met haar gaat en kon op basis van haar houding daar al worden vastgesteld dat zij op dit moment niet in staat is voor zichzelf of haar gezin te zorgen. Verzoekster gaf tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals aan dat ze zeer angstig is, haar kamer nooit durft te verlaten (zelfs niet om naar toilet te gaan), niet alleen op stap durft te gaan, alles vergeet, slaapproblemen heeft, ze in haar broek plast, ... Dit alles wordt bevestigd in de medische stukken.

Er werd wel degelijk op een gefundeerde en objectieve wijze aangetoond dat verzoekster niet in staat is om een situatie naar behoren in te schatten waardoor zij enerzijds zichzelf, en anderzijds haar kinderen zou kunnen blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. Er liggen verschillende medische stukken voor die dit bevestigen. Deze stukken werden opgesteld door erkende artsen (huisarts en psychiater) en psychologen.

De protection officer heeft dit overigens zelf kunnen vaststellen tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit blijkt duidelijk uit de door hem opgestelde nota's die volgende opmerkingen bevatten: "geëmotioneerd", "hysterisch", "roept aanhoudend", "roepend", "roept", "luid roepend", ...

Verzoekers herhalen dat de gegeven motivering op dit punt van alle ernst ontdaan is. De beoordeling die is gebeurd op basis van de door verzoekers neergelegde stukken is kennelijk onredelijk en bijzonder onzorgvuldig.

Geen enkel redelijk mens, zou tot dergelijk oordeel besluiten.

De gegeven motieven zijn niet draagkrachtig. De materiële motivering werd geschonden.

4.4 Besluit

Om bovenstaande redenen zijn verzoekers van oordeel dat zij zich wel degelijk in een zeer kwetsbare positie bevinden en dat deze kwetsbare positie een weerslag heeft op de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het gaat hier om persoonlijke omstandigheden die wel degelijk kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren.

De motieven die het CGVS in de bestreden beslissing geeft, kunnen allerm minst overtuigen. Zij zijn niet in staat de beslissing te dragen. De motieven getuigen van een gebrek aan zorgvuldigheid en zijn op het punt van de psychiatrische toestand van verzoekster kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers hebben duidelijk uiteengezet waarom de beoordeling door het CGVS niet kan volstaan.

In het kader van de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en gelet op de onzorgvuldige en onredelijke beoordeling door het CGVS, vragen verzoekers uitdrukkelijk dat de Raad zelf een beoordeling maakt van hun kwetsbare positie en de mogelijke weerslag daarvan op de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat de Raad zodoende de bestreden beslissing hervormt.”.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster “Overlijdensaktes met vertaling”.

2.3. Bij aanvullende nota van 26 mei 2021 brengt verweerder inzake de veiligheidssituatie in Bagdad volgende landeninformatie bij:

- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoekster middels een aanvullende nota “vier bevestigingen van afspraken bij een psycholoog of psychiater voor mevrouw A.H.” neer.

Beoordeling

3. Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 257 574.

4. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nummer 257 220 van 25 juni 2021 geoordeeld als volgt:

“[...]”

5. *Op 18 januari 2019 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een vierde verzoek om internationale bescherming in, waarbij ze volhardden in de eerder ingeroepen asielmotieven. Verzoeker en zijn echtgenote dienden diezelfde dag tevens een tweede verzoek om internationale bescherming in namens hun zoon, G.R.L.. De commissaris-generaal verklaarde deze verzoeken op 25 juli 2019 niet-ontvankelijk.*

Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 237 245 van 19 juni 2020. Dit omdat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming de fragiele toestand van het gezin mee in rekening dient te brengen en te onderzoeken of hun kwetsbaar profiel, gelet op het willekeurig geweld in Bagdad, persoonlijke omstandigheden betreffen die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren. In de loop van de beroepsprocedure werden immers medische stukken voorgelegd die sloegen op een problematische psychologische toestand van verzoekers echtgenote, spanningsklachten bij verzoekers zoon S. en de vaststelling van spina bifida occulta bij verzoekers jongste dochter. De Raad oordeelde dat het gezin met vier jonge kinderen zich in een kwetsbare positie bevindt en dat deze kwetsbare positie mogelijk een weerslag kan hebben op de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In voormeld arrest bevestigde de Raad evenwel dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geconcludeerd dat noch verzoeker en zijn echtgenote, noch (verzoeker en zijn echtgenote in naam van) hun zoon nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komen.

Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan

worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad heeft verzoekers verzoek om internationale bescherming - alsook dat van zijn echtgenote en zoon - reeds onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook in het kader van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, en voormeld arrest geveld dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt in dit verband geen nieuwe of bijkomende informatie die een ander licht zou kunnen werpen op de feiten op grond waarop deze beoordeling steunt.

Dit blijkt tevens uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing van 28 januari 2021, genomen ingevolge het voormeld vernietigingsarrest van de Raad, waarbij verweerder concludeert dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat in hoofde van hem of zijn gezinsleden kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Deze beoordeling wordt niet betwist in het verzoekschrift, er wordt enkel ingegaan op het onderzoek in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Het loutere gegeven dat verzoeker de reeds bij het CGVS neergelegde overlijdensaktes met vertaling opnieuw middels het verzoekschrift neerlegt, kan de beoordeling van de door verzoeker en zijn echtgenote voorgehouden vervolgingsfeiten in het kader van de eerdere verzoeken en onderhavig verzoek om internationale bescherming niet doen ombuigen.

6. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Te dezen verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de bij aanvullende nota van 26 mei 2021 aangebrachte update van de landeninformatie en beoordeling van de veiligheidssituatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker en zijn gezin stellen dat zij zich in een kwetsbare positie bevinden en dat er in hun hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren. Zij menen bijgevolg dat zij zich in de tweede hypothese bevinden. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijnen hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Verweerder is in de bestreden beslissing(en) tot de conclusie gekomen dat, rekening houdend met de specifieke situatie van verzoekers gezin, de kwetsbaarheid van verzoekers gezin niet van die aard is dat dit een persoonlijke omstandigheid betreft die kan worden aangemerkt als een dermate risicoverhogende factor dat er, in het licht van het willekeurig geweld in Bagdad, een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

7. Wat betreft de steun van een (familiaal) netwerk in Bagdad volharden verzoeker en zijn echtgenote in hun eerdere verklaringen dat het contact met hun familieleden in Irak verbroken is. Verzoeker voegt de overlijdensaktes van zijn drie broers en neefje opnieuw bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3), waaruit blijkt dat deze vier personen wel degelijk overleden zijn en ook dat het telkens om moord gaat. Verzoeker en zijn echtgenote merken daarnaast op dat zij een zeer groot gezin zijn bestaande uit zes personen en dat, zelfs al zouden de overblijvende familieleden hen willen ondersteunen, zij hiertoe niet in staat zouden zijn omdat dit een te grote financiële en emotionele last betekent, gezien zij noch een eigen woning, noch spaargelden hebben. Verzoekers echtgenote is daarenboven niet in staat te werken omwille van haar gezondheid.

Verzoeker en zijn echtgenote kunnen met de loutere herhaling en benadrukking van hun reeds afgelegde verklaringen omtrent de afwezigheid van een (familiaal) netwerk in Bagdad geen afbreuk doen aan de veelheid aan vaststellingen die hieromtrent worden gedaan in de bestreden beslissing(en) en waarbij deze eerdere verklaringen terdege in rekening worden gebracht.

Zo wordt er in de verweernota terecht op gewezen dat in de bestreden beslissing(en) wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker en zijn echtgenote dat het contact met hun families verbroken is, gezien de problemen die hiertoe aanleiding zouden hebben gegeven reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom de diverse familieleden die nog in hun land van herkomst verblijven niet bereid zouden zijn om verzoeker en zijn gezin te ondersteunen bij een terugkeer naar en hervestiging in hun land van herkomst. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat verzoeker nog een zus en twee broers heeft in Bagdad, en dat de moeder, een zus en twee broers van verzoekers echtgenote eveneens in Bagdad verblijven.

Verder wordt in de bestreden beslissing(en) terecht vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden over het contact dat zij onderhielden met hun familieleden in Irak. Zo verklaarde verzoeker dat zowel hijzelf als zijn echtgenote geen enkel contact meer hebben gehad met de familie van verzoekers echtgenote sinds hun vertrek uit Irak (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 30 november 2020 (hierna: notities verzoeker), p. 6), terwijl zijn echtgenote dan weer beweerde dat zij wekelijks contact had met haar familie (“Ja, ik bel mijn familie 1 keer per week. We praten dan over onze gezondheid, over mijn procedure hier. Mijn familie is op de hoogte van mijn situatie en toch raden ze me af om terug naar Irak te keren.”, verklaring meervoudige aanvraag van verzoekers echtgenote van 22 mei 2017, vraag 20). Waar in het verzoekschrift wordt geopperd dat verzoeker bedoelde dat het contact sterk afnam en de familie van zijn echtgenote ook duidelijk maakte geen contact meer te willen hebben, kan dergelijke post factum nuancering de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande het vermeend contact tussen verzoekers echtgenote en haar familie, die grondslag vinden in het administratief dossier, niet verschonen.

Verzoeker en zijn echtgenote maken niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Bagdad in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat ze in Bagdad, gelet op hun familiaal netwerk en de werkervaring van verzoeker, zowel in Irak als in België, zullen worden geconfronteerd met socio-economische moeilijkheden die een zodanig niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt is verzoeker een gezonde en zelfredzame man die voor de komst van het gezin naar België wel degelijk in staat was om in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin te voorzien. Bovendien maken verzoeker en zijn echtgenote, gelet op voorgaande, niet aannemelijk dat zij niet over een netwerk beschikken in geval van terugkeer naar Bagdad. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat verzoeker en zijn gezin over de nodige ondersteuning, contacten en mogelijkheden beschikken die hen in de mogelijkheid moeten stellen om in Bagdad opnieuw een bestaan uit te bouwen. Terecht motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing(en) dat de beschikbaarheid van een netwerk in casu een belangrijke factor is omdat dit het vermogen om zich staande te houden aanzienlijk verhoogt, dat een netwerk van familie en vrienden niet alleen kan helpen bij de herintegratie van het gezin maar ook steun kan bieden en dat de aanwezigheid van een netwerk in Bagdad tot een aanzienlijke verhoging van de weerbaarheid en zelfredzaamheid van verzoekers gezin leidt.

Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er in hoofde van verzoeker en zijn gezin persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn waaruit blijkt dat zij in Bagdad niet de mogelijkheden zouden hebben om, indien nodig, het gezin te beschermen. Evenmin blijkt dat zij niet volledig in staat zouden zijn om een situatie naar behoren in te schatten. Verzoeker en zijn echtgenote tonen niet aan dat zij en hun kinderen in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikken om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Temeer nu verzoeker en zijn gezin – in tegenstelling tot hetgeen in het verzoekschrift wordt geopperd – wel degelijk kunnen rekenen op steun van een familiaal netwerk bij een terugkeer naar Bagdad.

8. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde overlijdensaktes van verzoekers drie broers en neefje dient opgemerkt dat deze reeds neergelegd en beoordeeld werden in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming (cf. supra).

Inzake het overlijden van de broers B. en Has. (gestaafd door de neergelegde overlijdensaktes van 23 april 2008 en 3 oktober 2010) oordeelde de Raad reeds als volgt (RvV nr. 183 039 van 27 februari 2017):

“Dat de broers van eerste verzoekende partij om het leven gekomen zijn wordt op zich niet in vraag gesteld, doch dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, geen zicht geeft op de omstandigheden waarin of de redenen waarom haar broers werkelijk overleden zijn. Uit het loutere feit dat de broers van eerste verzoekende partij overleden zijn blijkt niet dat verzoekende partijen in Irak een gegronde vrees voor vervolging hebben of dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade.”

Bovendien kan worden opgemerkt dat de overlijdensakte van verzoekers broer Has. werd opgesteld op 3 oktober 2010, terwijl de datum van zijn overlijden 30 oktober 2010 betreft.

Ook de door verzoeker neergelegde overlijdensaktes van 2 juli 2017 en van 31 augustus 2017 van verzoekers broer Hai. en zijn neef kunnen de eerdere beoordeling inzake het ongeloofwaardig relaas niet wijzigen. Terecht motiveerde de commissaris-generaal in zijn beslissing(en) van 6 oktober 2017 ter zake als volgt:

“In verband met de conforme fotokopieën van de politiedocumenten over de dood van uw broer Hai. en diens zoon (waarbij ook de getuigenis van uw schoonzus waarnaar hierboven reeds werd verwezen), en in verband met het overlijdenscertificaat van uw broer (doc. 4, 5, 7 en 8 van de documenteninventaris) dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel een geloofwaardig bevonden relaas kunnen ondersteunen. Aangezien het relaas hier niet als aangetoond wordt beschouwd, kunnen zij niet langer een dergelijke ondersteuning bieden. Bovendien moet benadrukt worden dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken uiterst relatief is. Uit het overlijdenscertificaat blijkt bovendien geenszins dat de dood van uw broer ook het gevolg zou zijn van problemen die met u hebben te maken, laat staan dat eruit valt af te leiden dat zijn dood ook tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen leiden.”

Het beroep dat verzoeker en zijn echtgenote tegen deze beslissingen aanhangig maakten, werd door de Raad verworpen (RvV nr. 200 530 van 28 februari 2018).

Te dezen dient benadrukt dat de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten in het kader van zijn eerdere verzoeken en in het kader van onderhavig verzoek niet geloofwaardig worden geacht en dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande evenmin ontkracht in het

verzoekschrift. De loutere verwijzing naar reeds eerder neergelegde overlijdensakten - die gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming overigens geen bewijswaarde hebben - kan hieraan geen afbreuk doen.

9. In het verzoekschrift wordt verder betoogd dat verweerder voorbijgaat aan het feit dat de zonen van verzoeker, die momenteel 13 en 16 jaar oud zijn, inmiddels vijf en een half jaar in België verblijven en hier hun vormende jaren hebben doorgebracht en dat zij zich volledig aangepast hebben aan de Belgische samenleving, geen band meer met Irak hebben en zich bijgevolg zeer moeilijk zullen kunnen re-integreren in Irak. Verder menen verzoeker en zijn echtgenote dat de psychische toestand van hun jongste zoon geminimaliseerd wordt.

In casu volstaat het niet om zeer algemeen op te merken dat verzoekers zonen reeds lange tijd in België verblijven en moeilijk zullen kunnen re-integreren in Irak. Verzoeker dient het risicoprofiel van zijn zonen in concreto aannemelijk te maken, waar hij, zich beperkende tot enkele algemene beweringen, echter in gebreke blijft. Verzoeker haalt onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat er sprake is van een schending van fundamentele rechten indien hij met zijn gezin zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

In de verweernota wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat van een verzoeker die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden, waarbij wordt aangenomen dat de bijstand van ouders en het uitgebreide familiaal netwerk in Bagdad een dergelijk proces vergemakkelijkt voor de kinderen van verzoeker. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en verzoeker toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer van zijn gezin naar Irak en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden.

Verweerder herinnert er in de verweernota terecht aan dat onder "persoonlijke omstandigheden" enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In casu geeft verzoeker, door te wijzen op het 'verwesterd profiel' van zijn kinderen, aan dat zij een groter risico zouden lopen op schade ingevolge van doelgericht geweld in plaats schade ingevolge willekeurig geweld. Dergelijke redenering strookt niet met de uitlegging van het Hof van Justitie inzake artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn en gaat tevens volledig voorbij aan het feit dat dit in wezen elementen betreffen die beoordeeld moeten worden in het licht van de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt daarenboven ook geen concreet element of feit aan waaruit actueel zou kunnen blijken dat personen met een 'verwesterd profiel', in vergelijking met andere inwoners van Bagdad, een groter risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker maakt geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor zijn kinderen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Nergens blijkt immers dat begeleide kinderen, zoals in het geval van de kinderen van verzoeker, een groter gevaar lopen dan andere bewoners van Bagdad.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers echtgenote en kinderen niet als alleenstaande personen zullen terechtkomen in Bagdad, maar wel in een gezin binnen een bredere familiale omgeving. Bijgevolg zullen zij niet op zichzelf zijn aangewezen om het risico op willekeurig geweld te minimaliseren, maar kunnen zij rekenen op de hulp en ondersteuning van hun gezin en het bredere (familiale) netwerk in Bagdad. Gezins- en familieleden kunnen hen behoeden voor en attent maken op risico's op willekeurig geweld. Er wordt nergens aangetoond dat er in hun hoofde persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat er, wat hen betreft, sprake is van een dermate verhoogd risico op ernstige schade door willekeurig geweld dat zij subsidiaire bescherming behoeven.

Wat betreft de psychische toestand van verzoekers jongste zoon stelt verweerder in de bestreden beslissing terecht dat uit de neergelegde attesten en de afgelegde verklaringen niet blijkt hoe de situatie van S. leidt tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld door een binnenlands of internationaal gewapend conflict dat hij subsidiaire bescherming behoeft. Dit klemt te meer gezien S. kan rekenen op de begeleiding en steun van zijn vader.

Verzoeker toont immers nergens concreet aan dat hij als fysiek en mentaal gezond gezinshoofd niet in staat zou zijn om zijn gezinsleden te behoeden voor situaties van willekeurig geweld, en/of andere familieleden bij een terugkeer naar Irak.

10. Inzake de psychische toestand van verzoekers echtgenote voert verzoeker aan dat wel degelijk op een gefundeerde en objectieve wijze werd aangetoond dat verzoekers echtgenote niet in staat is om een situatie naar behoren in te schatten waardoor zij enerzijds zichzelf, en anderzijds haar kinderen zou kunnen blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat er verschillende medische stukken, die werden opgesteld door erkende artsen (huisarts en psychiater) en psychologen, voorliggen die dit bevestigen. Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota "vier bevestigingen van afspraken bij een psycholoog of psychiater voor mevrouw A.H." neer.

Gelet op de motiveringen in de bestreden beslissing(en) dienaangaande dient opgemerkt dat de psychische problematiek van verzoeksters echtgenote geenszins in twijfel wordt getrokken en dat hiermee, alsook met de neergelegde medische stukken, wel degelijk terdege rekening werd gehouden bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Verweerder concludeerde terecht dat verzoeker en zijn echtgenote met de psychologische attesten niet aannemelijk maken dat ze als gezin hierdoor een dermate verhoogd risico lopen op willekeurig geweld door een binnenlands of internationaal gewapend conflict dat ze subsidiaire bescherming behoeven. De door verzoeker ter terechtzitting bijgebrachte bevestigingen van afspraken bevestigen dat verzoekers echtgenote in behandeling is voor haar psychologische problemen, dewelke geenszins worden betwist, maar kunnen aan deze conclusie niets wijzigen.

In de verweernota wordt bovendien terecht opgemerkt dat, in zoverre in dit verband wordt aangevoerd dat verzoekers echtgenote omwille van haar psychische toestand nood heeft aan mantelzorg, deze behoefte aan mantelzorg omwille van psychische redenen op zich niet kan bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekers echtgenote, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Noch verzoeker, noch zijn echtgenote hebben immers concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat verzoekers echtgenote niet op de hulp van verzoeker, die geen dergelijke psychische problematiek kent, en/of haar familiaal netwerk in Bagdad kan rekenen voor eventuele mantelzorg.

Gelet op de in de bestreden beslissing(en) gedane vaststellingen met betrekking tot het familiaal netwerk van verzoeker en zijn gezin in Bagdad, moet andermaal worden opgemerkt en benadrukt dat verzoekers echtgenote niet als alleenstaande persoon zal terechtkomen in Bagdad, maar wel in een gezin binnen een bredere familiale omgeving. Redelijkerwijs kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker en zijn gezin voldoende ondersteuning kunnen vinden bij hun families voor wat betreft de zorg en ondersteuning voor verzoekers echtgenote alsook dat zij niet op zichzelf zal zijn aangewezen om het risico op willekeurig geweld te minimaliseren.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Rekening houdend met het geheel van voormelde elementen dient te worden besloten dat in hoofde van verzoeker en zijn gezin geen persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die tot gevolg hebben dat verzoeker en zijn gezin, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde of in hoofde van zijn gezin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij of zijn gezin bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

5. Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan gelet op het voormelde worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS